

Vroege Zwaluwen. Op 3 April zag ik achter m'n huis, boven het water, telkens vier boeren-zwaluwen. Dit is wel buitengewoon vroeg, want m'n vroegste waarneming is 6 April geweest! Tussen de hagelbuien, als de zon scheen, lieten ze hun fijn gezang horen. 's Is altijd weer een genot, vooral dit eerste gezang te horen.

Utrecht, 3 April '38.

A. A. VAN DER VOOREN.

Uit een stadstuin aan de Heerengracht te Amsterdam! Het is wel verrassend, wat zoo'n klein lapje grond, aan vier kanten door huizen omgeven, aan ornithologische merkwaardigheden kan opleveren. Ik zou U enkele van mijn waarnemingen uit het laatste jaar willen mededeelen.

Er is hier natuurlijk een heele bende musschen gehuisvest, die maandenlang bezig zijn geweest de jongere takken van twee lindeboomen te schillen. Ze scheurden van de misschien drie jaar oude takjes de schors af in lange en korte reepen, waarschijnlijk om er nesten van te bouwen of mee te repareren. De takken worden volkomen wit gevuld en blijven kaal en dood achter. Nooit zag ik musschen zoo energiek met dit werk bezig en ik vraag mij af of dit een uitvinding van deze wijk is, of een algemeen voorkomende gewoonte der stadsmusschen.

(In Indië bouwen wevervogels nesten van lange reepen, die zij afscheuren van suikerriet-bladeren, dat is het eenige, wat ik ken dat er op lijkt. *Red.*)

Nu zit hoog op de uitlopende takken van den kastanjeboom een vliegenvanger; wat springt zoo'n vogeltje omhoog, alsof het als een katapultvliegtuig afgeschoten werd, om hier of daar een vliëgend beestje te bemachtigen. En als hij den bek vol heeft verdwijnt hij achter een rolluik, dat nooit opgehaald wordt en waar waarschijnlijk straks een aantal hongerige bekjes boven een keurig nestje zullen uitkijken.

In Januari, klom de kleine bonte specht een poosje voor mijn raam rond.

Op 10 Maart zat plotseling een ransuil, zeker een trekker, in een der linden. Elk oogenblik kwamen kleine vogels zooals meezen, merels, musschen, spreeuwen, zelfs een roodborstje naar boven fladderen om den algemeen gehaten nachtvogel eens de waarheid te zeggen en van tak tot tak springend hem eens goed uit te schelden. Maar de uil bleef doodbedaard en heel parmantig zitten en deed net alsof er niets gaande was.

Heel anders gedroegen de vogels zich toen verleden najaar een groene parkiet in de linde kwam zitten, waarschijnlijk een gevluichte lieveling van den een of ander. Merkwaardig was hoe deze vreemdeling van alle kanten verbaasd aangekeken werd. Hij zal wel niet lang van zijn vrijheid genoten hebben, want het was een slechte vlieger.

Amsterdam, April 1938.

R. OPPENHEIM.

Een Spreeuweninvasie. Gedurende den geheelen winter konden we dagelijks tegen den avond getuige zijn van het overtrekken van groote spreeuwenwolken, die in onstuimige vaart zuidwaarts, naar het Overmaassche vlogen. Het betrof hier geen „rush” of nog minder „gewone” trek, aangezien de vogels iederen morgen, tegen het aanbreken van den dag weer terugkeerden.

De spreeuwen hadden daar aan de overzijde van de Maas hun slaappleatsen in de uitgestrekte grienden, die vele Zuid-Hollandsche eilanden kenmerken.

Eenige keeren heb ik gezien hoe een paar sportieve kokmeeuwen achter zoo'n voortijlende spreeuwentrop vlogen met de kennelijke bedoeling om een eind mee te vliegen. De meeuwen, die overigens op de wieden heel wat mans zijn, moesten al heel gauw in de spreeuwen hun meerderen erkennen en den strijd opgeven.

Wat nu precies de reden is, weet ik niet, vermoedelijk zal men het hout in de grienden wel gekapt hebben, doch op een goeden dag in het begin van Februari streken groote troepen spreeuwen in het Schiedamsche Sterrebosch neer op een paar honderd meter afstand van mijn woning. Zodoende waren tegen een uur of vijf reeds enkele duizenden vogels in de boomen en heesters aanwezig. Van alle kanten kwamen steeds vogels aangesuisd en voegden zich bij de eerst aangekomenen. Het was een leven van je welste. Van tijd tot tijd ging eens een aantal op de wieden, vlogen een rondje, doch kwamen steeds op het punt van uitgang terug, n.l. een drietal hooge populieren.

Bijna alle vogels, die kwamen aangevlogen, streken in die popels neer, terwijl aan weerszijden tientallen boomen stonden, waar nauwelijks enkele tientallen vogels zaten. Vanuit de richting Rotterdam kwamen intusschen een paar geweldige troepen aangesuisd van stellig meerdere duizenden exemplaren. Boven de bewuste drie boomen zwenkten ze plotseling als op commando en in minder dan geen tijd hadden ze zich bij hun collega's in de drie beroemd geworden popels gevoegd. Die er in de vaart niet gauw genoeg een plaatsje konden bemachtigen, namen genoegen met de ligusters en meidoorns aan den voet der popels of in enkele Italiaansche populieren, die iets verder af stonden. Deze laatste vooral zagen er soms uit als palmen, zooals de takken door het gewicht der vogels naar beneden hingen. De dieren zaten werkelijk schou-